

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. **N^o** 188.

54de Møde.

Mandagen den 15de April.

(Fortf.)

Sæberning (fortsat): Deri ligger den store Vanffelighed. Der har i sidste Møde været en æret Taler, som forsøgte at sammentligne Misbrug ved Pressen med Falskmontneri, men det forekommer mig, som om intet Exempel tydeligere viser det falske Spor, man har betraadt med Hensyn til Pressen, end netop dette Falskmontneri. Det gaaer nemlig ud paa at frembringe et bestemt Billede, en bestemt forestaaende Model. Og, dersom man skulde, og dersom man kunde opskrive i Bøger alle de Bøger, man ikke maatte skrive, saa kunde man sige, dersom Noget har skrevet det, som her er skrevet, saa skal han straffes; thi saaledes siger man ved Falskmontneriet: dersom Noget monter en Mont, som denne her er, saa skal han straffes; og, dersom Noget forfærdigede en Mont, der havde fuld Værdi og fuld Valuta, saa blev hans Straf dog vist kun ringe. (Ratter).

Men ikke alene, at man har forsøgt dette, men man har ogsaa forsøgt at betinge Pressens Bevægelse, idet man egentlig havde til Formaal at udgive en Lov om Krænkelser, Forbrydelser og Fornærmelser ved Ord og Billede. Det er dette, troer jeg, der i Særdeleshed har gjort Forsamlingen opmærksom, har bragt den til at studse og vige tilbage for Behandlingen af Lovforslaget, og, dersom det var traadt frem paa den Maade, som min ærede Nabo for Farø paapegede sidste Gang, nemlig som et Supplement til en eksisterende Lov, vilde det maaskee langt fra saameget have forbausset eller forundret os; men det, som har gjort os forfrækkede, det er den Art Censur, som er bunden dertil, den Art Indfrænkning i Haandværksvirksomheden, som er

sat i Forbindelse hermed (Hør!). Naar man forsøger paa at bestemme, hvilke Forbrydelser, Forseelser og Fornærmelser, der kunde begaaes ved det trykte Ord, og ved Siden deraf henvender sin Opmærksomhed paa, hvorledes Redskabet, som dertil bruges, skal særligt forvaltes, kan man altid føre Begrebet hos os tilbage paa den nærliggende Tid, hvor man søgte ad en indirecte Vej at indføre en Censur (Ja!). Det er ikke Hensigten, siger jeg, her, men det er et Tvivlsmaal, som forebærer os Alle. Vi have seet, siger jeg, her, at den regjerende Magt paa en indirecte Maade har indført Censur, tværtimod Lovgivningens Bud — vi have seet Domstolene gaae ind derpaa i den Grad, at de have dømt Folk for Offentliggjørelse, som ingen anden Offentliggjørelse have givet deres Tanker, end at de lovmæssigt have sendt disse deres Tanker til en af Regjeringsmændene, som skulde sige, om de maatte komme for Lyset eller ikke (Hør! Hør!). Det er denne dybe Begrebsforvirring, som har gjort det umuligt, troer jeg, for Forsamlingen at opfatte dette Lovforslag i sit rette Lys. Forsamlingen har ikke Tillid til den Brug, som Domstolene vilde gjøre af det, og Forsamlingen troer ikke paa, at den Mand, hvis Navn er nævnt her idag, og som jeg derfor ogsaa kan nævne „Reiersen“, som jeg i Sinantsloven seer staaer opført som lønnet med en hoi Løn, skal staae der for Intet. Jeg er overbevist om, at han staaer der for Intet, men jeg nægter ikke, at, naar jeg seer ham i Sinantsloven, og jeg tillige har her for mig en Lov, hvis eneste fornuftige Consequents maatte være, at sætte ham igang igjen, da han, som en æret Taler har yttret, er langt bedre end samtlige Bogtrykkere, saa begynder jeg, skøndt jeg ellers er lidet mistænkelig, ogsaa at ane, at der kan være Noget under. Jeg anbefaler i hoieste Maade den ærede Forsamling at kaste denne Betragtning bort, lige-